

РЕШЕНИЕ

№ 8106

гр. София, 10.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в публично заседание на 10.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Цветанка Митакева, като разгледа дело номер **10925** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

производството е по реда на чл.145 и сл. АПК вр. с чл.46, ал.1 от ЗЧРБ.

Образувано е след постановяване на решение на Върховния административен съд № 11668/31.10.2024г., по адм. д. № 1865/2024г. по описа на ВАС, с което е отменено Решение № 141/05.01.2024г., постановено по адм. дело № 10920/2023г. по описа на Административен съд София-град и делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на същия съд, който следва, на базата на принципа на служебното начало в административния процес да пристъпи към надлежно изясняване на фактичката обстановка, необходима за правилното прилагане на чл.41, т.4 от ЗЧРБ. Конкретно указанията са да се приобщи по делото на Решение № 1361/23.01.2023г. на председателя на ДАБ при МС и след преценка на правната сила на този административен акт да се пристъпи към преценка доколко, жалбоподателят се явява незаконно пребиваващ в страната гражданин на трета държава, който може да бъде адресат на принудителна административна мярка по чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ

С жалба на А. Х. А., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на С., [дата на раждане] , чрез адв. К. С.

от САК, със съдебен адрес: [населено място], [улица], № 5, се оспорва Заповед рег. № 5364з-5439/26.10.2023 г., издадена от Директора на Дирекция „Миграция“ при МВР, с която му е наложена ПАМ по чл.41, т.4 от ЗЧРБ „Връщане до страната на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“.

В жалбата са изложени твърдения за незаконосъобразност на обжалвания административен акт, поради допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и противоречие с материалноправните разпоредби и целта на закона. Твърди се, че в нарушение на чл. 39б от ЗЧРБ в текста на ЗНПАМ не е определен срок за доброволно връщане на чужденеца в С.. Липсва и преценка дали спрямо адресата на акта Ислямска република С. се явява сигурна страна, с оглед спазване на принципа за забрана за връщане. От съда се иска да отмени обжалваната заповед. В съдебно заседание жалбоподателят не се явява и не е представляван.

Ответникът, директорът на дирекция „Миграция“ при МВР, не изпраща представител. В представена на 10.02.2025 г. от упълномощен юрисконсулт писмена защита се изразява становище за неоснователност на жалбата, като се излагат подробни доводи за законосъобразност на оспорената заповед. Моли съда да отхвърли жалбата като неоснователна и недоказана. Претендира юрисконсултско възнаграждение и отправя възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение, в случай на такъв.

Административен съд София-град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установено следното от фактическа страна:

На 24.10.2022 г. жалбоподателят е подал молба за международна закрила в Република България и е регистриран в Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет като А. Х. А., [дата на раждане] в С., гражданин на С., ЛНЧ [ЕГН].

С Решение № 1361/23.01.2023 г. на председателя на ДАБ при МС му е отказано предоставянето на статут на бежанец и на хуманитарен статут (л. 16-18 от делото). Визираното решение е връчено на жалбоподателя на 30.01.2023 г., който се е запознал с текста му на език, който разбира. Не е обжалвал решението и същото е влязло в сила.

Чужденецът е установен на територията на Федерална република Германия. На

26.10.2023 г., на основание чл. 8, ал. 2 от Наредбата за отговорността и координацията на държавните органи, осъществяващи действия по административно сътрудничество при прилагането на Регламент Д. и Регламент Евродак е извършен трансфер от Федерална република Германия към Република България на сирийския гражданин, удостоверява с протокол за приемане - предаване от 26.10.2023 г.

С оглед на това, на основание чл. 44, ал.1, вр. чл. 41, т.4 ЗЧРБ директорът на Дирекция „Миграция“ е издал оспорената Заповед № 5364з-5439/26.10.2023 г., с която на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) „Връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“, която да се изпълни до страна на произход – С. спрямо А. Х. А., като е допуснато и предварителното ѝ изпълнение на основание чл. 60, ал. 1 от АПК. Със Заповед № 5364з-5440/26.10.2023 г. чужденецът е настанен принудително в Специален дом за временно настаняване на чужденци към Дирекция „Миграция“ за срок до 6 месеца, докато бъде изпълнена наложената му ПАМ.

По делото е приобщена представената от ответник административна преписка по издаване на процесната заповед за налагане на ПАМ.

В изпълнение указанията на Съда, от процесуалният представител на ответника, посредством придружително писмо рег. № 536400-96787/25.11.2024г. е представено и Решение № 1361/23.01.2023г. на Председателя на ДАБ при МС. С писмото се информира, че на чуждестранния гражданин е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут именно с приложеното решение на председателя на ДАБ при МС, връчено лично на чужденеца на 30.01.2023г., влязло в сила на 13.02.2023г.

При така установеното от фактическа страна Съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима като депозирана в законовия 14-дневен срок от връчване на индивидуалния административния акт. Жалбоподателят е адресат на акта, засегнат е неблагоприятно от обективизираното в същия властническо волеизявление, поради което има правен интерес от оспорването му. Жалбата е насочена срещу акт, подлежащ на пряк съдебен контрол за законосъобразност.

По същество жалбата е неоснователна.

Заповедта е издадена от компетентен административен орган, в кръга на предоставените му правомощия, съгласно чл.44, ал.1 ЗЧРБ - Директор на дирекция "Миграция".

Актът е издаден в предписаната от закона форма и съдържа предвидените в чл. 59, ал. 2 от АПК реквизити, вкл. налице е и точно описание на фактите, послужили за налагане на мярката – спрямо чужденецът е налице влязло в сила решение на ДАБ за отказ от предоставяне на международна закрила. Актът е мотивиран от фактическа и правна страна, вкл. и с мотивите в Предложение рег. № 5364р-27136 от 26.10.2023г. на началника на отдел „Противодействие на незаконната миграция“, което е приложено по делото.

В хода на административното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения – такива, които съществено да са ограничили правото на защита на засегнатото лице или ако не бяха допуснати, органът би постановил заповед в противния смисъл. Чужденецът се е запознал с административният акт и адекватно е организиран защитата си, с което е спазено изискването по чл. 12, т. 1 от Директива 2008/115/ЕО за предоставяне на информация относно съществуващите правни средства за защита.

Правилно е приложен и материалния закон.

Легално определение на понятието чужденец е дадено и в параграф 1, т.1 от ДР на ЗУБ, според която "Чужденец" е всяко лице, което не е български гражданин или не е гражданин на друга държава - членка на Европейския съюз, на държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или на Конфедерация Швейцария, както и лице, което не се разглежда като гражданин на нито една държава в съответствие с нейното законодателство. Съгласно чл. 8 от ЗЧРБ, от ЗЧРБ, чужденец може да влезе в Република България, ако притежава редовен документ за задгранично пътуване или друг заместващ го документ, както и виза, когато такава се изисква. Нито в жалбата, нито пред настоящия съдебен състав са наведени доводи, че към момента на издаване на оспорената заповед за налагане на ПАМ А. Х. А. е притежавал валидно разрешение за пребиваване на територията на страната или валидна виза за влизане на територията на страната.

В хода на административното производство е установено, че А. Х. А. е бил

регистриран в ДАБ, РПЦ - Х. и е подал молба за закрила в РБългария на 27.09.2022г., като с решение № 1361/23.01.2023г. председателят на ДАБ е отказал да му предостави статут. Същото решение не е било обжалвано и е влязло в законна сила на 14.02.2023 г. При това положение, видно от текста на оспорения акт, административният орган е приел, че е налице необходимостта от прилагане на ПАМ по чл. чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ "Връщане до страна по произход, страна на транзитно преминаване или трета страна", поради наличието на основанията визирани в чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ – по отношение на чужденеца има влязло в сила решение за отказ за предоставяне за предоставяне на бежански и хуманитарен статут.

От приобщените по делото доказателствата категорично се установява наличието на материалноправните предпоставки на чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ - влязло в сила решение за отказ за предоставяне на статут на бежанец или хуманитарен статут. В тази хипотеза и на основание чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ компетентният административен орган действа при условията на обвързана компетентност, след като констатира основанието за прилагане на ПАМ. В случаите, когато административният орган действа при условията на обвързана компетентност, посочените в правната норма условия са такива за материалната законосъобразност на административния акт и при тяхното наличие органът е задължен да издаде акта /аргумент от ТЪЛКУВАТЕЛНО РЕШЕНИЕ № 4/22.04.2004г. на ВАС/. Нормите, регламентиращи мерките за административна принуда и процедурата по налагането им, са императивни и задължителни за административния орган. В този смисъл, за прилагането на чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ е необходимо само установяване на визирания в хипотезата на нормата юридически факт, а именно, влязлото в законна сила решение за отказ за международна закрила или убежище по реда на ЗУБ /в този смисъл Решение № 13135 от 04.12.2024г. на ВАС, по адм. дело № 7015/2024г.; Решение № 7177 от 11.06.2024г. на ВАС, по адм. дело № 8990/2023г./. Този факт е безспорно доказан в административното производство, тъй като към 26.10.2023 г. чуждестранният гражданин е бил незаконно пребиваващ на територията на страната и молбата му за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут е отхвърлена с влязло в сила на 14.02.2023г. решение на Председателя на ДАБ при МС, с № 1361/23.01.2023г.

Оспорената заповед е издадена в съответствие и с нормата на чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ,

тъй като по делото липсват доказателства оспорващият да е от категорията уязвими лица, няма доказателства за семейни връзки на територията на РБ, налице са доказателства за приключило производство по предоставяне на закрила на оспорващия с отказ да бъде предоставена такава. Към момента на постановяване на ЗНПАМ не е имало данни за подадени от оспорващия нови молби до ДАБ за предоставяне на международна закрила.

Неоснователни са и възраженията, че в оспорвания акт липсва преценка дали спрямо адресата на акта връщането му в страна по произход се явява сигурна страна с оглед спазване на принципа за забрана за връщане /non refoulement/, намиращ отражение в нормата на чл. 44а, ал. 5 от ЗЧРБ. Въпросите относно положението в С. и доколко страната се явява сигурна по отношение на жалбоподателя подлежат на обсъждане в производство по реда на Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/, което в случая е било образувано по подадена молба за предоставяне на международна закрила. Настоящото съдебно производство не е такова по Закона за убежището и бежанците, поради което съдът не дължи поразнасяне за съответствието на оспорваната заповед с чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, тъй като тези доводи са неотнормирани към конкретния правен спор. Нещо повече, ако в действителност съществуваше опасност от заплаха, то на оспорващия щеше да му бъде предоставен статут на бежанец или хуманитарен статут в производствата пред ДАБ. В случая с Решение № 1361/23.01.2023г. на председателя на ДАБ при МС е отказан статут на чуждестранния гражданин, а последният като се е запознал с така постановеният акт не е предприел действия по обжалването му, поради което актът е влязъл в сила на 14.02.2023г. Същественото в случая е, че след отказа чужденецът е преминал държавната граница и се установил във Федерална Република Германия. Жалбоподателят е използвал страната за транзитен пункт, като целта му е 3. Европа, а не търсене на международна закрила в България. Този факт създава основателни опасения, че отново ще се опита да премине нелегално границата, което засяга в значителна степен държавния интерес и сигурността на страната и е свързано със осигуряване на обществения ред и спазване на законността. В константната практиката на Съда на Европейския съюз, след като веднъж бъде установено, че лицето е незаконно пребиваващо, компетентните национални органи трябва, по силата на чл. 6, § 1 от Директива 2008/115, при съобразяване с

предвидените в чл.6, § 2-5 от нея изключения, да приемат решение за връщане /Решение от 28 април 2011 г. по дело El D., С-61/11 PPU, т. 35; Решение от 6 декември 2011 г. по дело А., С-329/11, т. 31; Решение от 5 ноември 2014 г. по дело М., С-166/13, т.57/. Следователно взетото решение за налагането на процесната ПАМ по отношение на жалбоподателя е съобразено и с предвижданията на общностното право, като не се установяват изключенията по чл.6, § 2-5 и основания за прилагане на забраната по чл. 5 от Директива 2008/115.

Относно доводът на оспорващия, че в Заповедта не е посочен срок за напускане на Република България съдът съобрази, че действително нормата на чл. 39б, ал.1 ЗЧРБ задължава административният орган със заповедта си по чл. 39а, т.2 от ЗЧРБ да определя и срок от 7 до 30 дни, в който чужденецът трябва да напусне доброволно страната. Изключение от това правило е предвидено в алинея 4, според която когато лицето представлява заплаха за националната сигурност или обществения ред такъв срок не е необходимо да се предоставя. Преценката следва да е направена към датата на издаване на заповедта за прилагане на мярката и да е посочена като основание за непредоставянето на срок за доброволно изпълнение. С оспорената заповед административният орган не е предоставил срок за доброволно напускане на страната, като на основание чл. 60, ал. 1 от АПК е допуснал предварително изпълнение на акта си. Процедирайки по този начин ответникът не е допуснал нарушение на закона, тъй като: от една страна, определянето на срок за доброволно напускане на страната не е елемент от фактическия състав за прилагане на мярката, а отново е свързано с производството по изпълнението на заповедта по чл. 39а от ЗЧРБ, което е фаза следваща оспорването и се провежда по правилата на раздел V от АПК; от друга страна допуснатото предварително изпълнение не е оспорено от жалбоподателя по предвидения в закона ред. Дори и да се приеме, че поради непредоставянето на срок за доброволно изпълнение административният орган е допуснал нарушение, то не е съществено такова /в този смисъл Решение № 13135 от 04.12.2024 г., по адм. дело № 7015/2024 г. по описа на ВАС; Решение № 3060 от 26.02.2020 г., постановено по адм. дело № 8339/2019 г. по описа на ВАС; Решение № 15842 от 21.12.2020 г., постановено по адм. дело № 7253/2020 г. по описа на ВАС/.

В заключение следва да се посочи, че процесната ЗНПАМ е свързана само с

необходимостта от преустановяване на незаконното пребиваване на чужденец в страната, след като производството по предоставяне на закрила е приключило, което е безспорно установено, предвид мотивите на Предложение рег. № 5364р-27136 от 26.10.2023г. на началника на отдел „Противодействие на незаконната миграция“.

По изложените съображения оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган, в установената форма, при спазване на материалноправните и процесуални разпоредби и в съответствие с целта на закона, поради което жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

При този изход на спора и с оглед своевременно отправеното искане от страна на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, същото следва да бъде уважено. В тази връзка жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв. на основание чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ във вр.с чл.24 от Наредбата за заплащане на правна помощ.

Така мотивиран и на основание чл.46, ал.1 и следващите от ЗЧРБ и чл.143 от АПК, Административен съд-София град

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Х. А., гражданин на С., срещу Заповед № 5364з-5439/26.10.2023 г., издадена от Директора на Дирекция „Миграция“ при МВР, с която му е наложена ПАМ по чл.41, т.4 от ЗЧРБ „Връщане до страната на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“.

ОСЪЖДА А. Х. А., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на С., [дата на раждане] , да заплати на Дирекция "Миграция" - Министерство на вътрешните работи юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв. (сто лева).

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ:

